

ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ :

กลยุทธ์การวิจัยทาง รัฐประศาสนศาสตร์

ดร. พงศ์สรรค์ สุกธิไชยเมธี

“เสริมสร้างองค์ความรู้ด้านการวิจัย
เสนอแนะแนวทางการวิจัยใหม่ๆ
และกลยุทธ์การวิจัยทางด้าน
รัฐประศาสนศาสตร์
เพื่อประโยชน์ต่อวงวิชาการ
สู่การประยุกต์ใช้ได้อย่างเหมาะสม”

ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ: กลยุทธ์ การวิจัยทางรัฐประศาสนศาสตร์

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

พฤตสรรค์ สุทธิไชยเมธี ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ: กลยุทธ์การวิจัยทางรัฐประศาสนศาสตร์-- ปทุมธานี : ม.ป.พ., 2567. 1. รัฐประศาสนศาสตร์ -- วิจัย.. I. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-612-134-6

ราคา 375 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 1

ปีที่พิมพ์ : 2567

ผู้แต่ง : ดร.พฤตสรรค์ สุทธิไชยเมธี

ผู้ประเมินคุณภาพงานหนังสือ (Peer reviewers) :

รองศาสตราจารย์ ดร.ธนภัทร ปัจฉิมม์

รองศาสตราจารย์ ดร.ชูชีพ เปียदनอก

รองศาสตราจารย์ ดร. พภัสสรณ์ วรภัทร์ธีระกุล

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2565 (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558

ผู้จัดทำหน้าย ศูนย์หนังสือแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ถนนพญาไท เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

Call center (จัดส่งทั่วประเทศ) โทร 0-2255-4433

<http://www.chulabook.com> facebook page: Chulabook

chulabookcourse.com คอร์สเรียนออนไลน์ เรียนได้ทุกที่ทุกเวลา

Apps: CU-ebook store

คำนำ

หนังสือเรื่อง ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ: กลยุทธ์การวิจัยทางรัฐประศาสนศาสตร์ เล่มนี้เหมาะสมสำหรับการนำไปใช้เพื่อประกอบการเรียนการสอนกับนิสิตนักศึกษาในระดับปริญญาตรี โท และเอก ทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์และรัฐศาสตร์และผู้ที่สนใจศึกษาสร้างความรู้ด้านการวิจัย โดยมีจุดประสงค์หลักคือ สร้างองค์ความรู้เกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัยที่เหมาะสม ซึ่งเนื้อหาในหนังสือเล่มนี้ได้แสดงเกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัยตั้งแต่ต้นจนจบ เพื่อนำองค์ความรู้ไปประกอบการดำเนินการวิเคราะห์ผลลัพธ์ สรุปผล และอภิปรายผลต่อไป ทั้งนี้หากผู้วิจัยมีองค์ความรู้ด้านระเบียบวิธีวิจัยที่ถูกต้องจะส่งผลให้ผลการวิเคราะห์มีความน่าเชื่อถือได้ และสามารถนำผลการวิจัยนั้นไปใช้ประโยชน์ได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลต่อไป

สำหรับหนังสือเล่มนี้มีเนื้อหาทั้งหมด 9 บท โดยผู้เขียนได้เริ่มต้นการสร้างองค์ความรู้ตั้งแต่การสร้างชื่อเรื่องการวิจัยให้ถูกต้องและเหมาะสม ไปจนกระทั่งการประยุกต์ใช้องค์ความรู้ด้านระเบียบวิธีวิจัยไปสร้างงานวิจัยทั้งการวิจัยที่ใช้ข้อมูลปฐมภูมิและข้อมูลทุติยภูมิ เพื่อให้ผู้วิจัยทุกคนได้เข้าใจหลักการที่ถูกต้องและเป็นประโยชน์ต่อวงวิชาการต่อไป ทั้งนี้หนังสือเล่มนี้จะมีเนื้อหาที่มีความแตกต่างกับหนังสือลักษณะเดียวกันในท้องตลาดหลายประเด็น พร้อมทั้งผู้เขียนได้ชี้ถึงกลยุทธ์การวิจัยที่ถูกต้อง และแตกต่างกับงานวิจัยในอดีตที่ผ่านมาว่าเป็นอย่างไร อย่างไรก็ตามถ้าผู้วิจัยศึกษาในหนังสือเล่มนี้โดยละเอียดจะพบว่า มีจุดเสนอแนะที่เป็นประโยชน์อย่างมากต่อการทำวิจัยทั้งที่เป็นการสร้างองค์ความรู้ใหม่ๆ และชี้แนะความผิดพลาดหรือความเข้าใจผิดๆ ที่ปฏิบัติต่อๆ กันมาจนกลายเป็นความเชื่อที่คิดว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ดังนั้น ขอให้ผู้วิจัยทุกคนลองศึกษาตั้งแต่ต้นจนจบ ซึ่งผู้เขียนมั่นใจเป็นอย่างยิ่งว่าจะสร้างองค์ความรู้และสร้างกลยุทธ์การวิจัยให้การวิจัยของแต่ละท่านประสบความสำเร็จอย่างมีคุณภาพสูงสุดได้

สารบัญ

บทที่	หน้า
คำนำ	
สารบัญ	
บทที่ 1 กลยุทธ์การวิจัยทางรัฐประศาสนศาสตร์ : การกำหนดชื่อเรื่อง และวัตถุประสงค์การวิจัย	1
1.1 แหล่งที่มาของชื่อเรื่องการวิจัย	1
1.2 เกณฑ์การตัดสินใจในการกำหนดชื่อเรื่องการวิจัย	4
1.3 แนวทางการกำหนดชื่อเรื่องการวิจัย	6
1.4 การกำหนดวัตถุประสงค์การวิจัย	8
1.5 บทสรุป	11
บทที่ 2 กลยุทธ์การวิจัยทางรัฐประศาสนศาสตร์ : การทบทวนวรรณกรรม	13
2.1 การทบทวนวรรณกรรมที่เหมาะสม	13
2.2 ข้อห้ามโดยเคร่งครัดในการทบทวนวรรณกรรม	14
2.3 แนวทางการเรียบเรียงการทบทวนวรรณกรรม	16
2.4 บทสรุป	37
บทที่ 3 กลยุทธ์การวิจัยทางรัฐประศาสนศาสตร์ : การกำหนดกรอบแนวคิด และสมมติฐานการวิจัย	32
3.1 ความจำเป็นของการสร้างกรอบแนวคิด	34
3.2 หลักการการเลือกกรอบแนวคิด	36
3.3 การนำเสนอกรอบแนวคิด	37
3.4 สมมติฐานการวิจัย	40
3.5 บทสรุป	42
บทที่ 4 กลยุทธ์การวิจัยทางรัฐประศาสนศาสตร์ : ประชากรเป้าหมายและ การกำหนดกลุ่มตัวอย่าง	45
4.1 กรอบการกำหนดประชากรเป้าหมายและการสุ่มตัวอย่าง	45
4.2 การออกแบบการสุ่มตัวอย่าง	46
4.3 วิธีการสุ่มตัวอย่าง	52
4.4 บทสรุป	57

บทที่ 5	กลยุทธ์การวิจัยทางรัฐประศาสนศาสตร์ : การเก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งปฐมภูมิ	59
5.1	แบบสัมภาษณ์และแบบสอบถาม	59
5.2	แบบทดสอบ	81
5.3	บทสรุป	82
บทที่ 6	กลยุทธ์การวิจัยทางรัฐประศาสนศาสตร์ : การสร้างมาตรวัดและการตรวจสอบความถูกต้อง	83
6.1	ประเภทของมาตรวัด	83
6.2	การตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย	87
6.3	บทสรุป	92
บทที่ 7	กลยุทธ์การวิจัยทางรัฐประศาสนศาสตร์ : การใช้ข้อมูลทุติยภูมิเพื่อการวิจัย	93
7.1	ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการพยากรณ์	95
7.2	เทคนิคการพยากรณ์เชิงปริมาณ	98
7.3	บทสรุป	149
บทที่ 8	กลยุทธ์การวิจัยทางรัฐประศาสนศาสตร์ : หลักการและรูปแบบการวางแผนทางการเงินและการคลังของภาครัฐ	155
8.1	โครงสร้างของตัวแบบการตัดสินใจ	155
8.2	ประเภทของการตัดสินใจ	157
8.3	การประยุกต์ใช้ : รูปแบบการวางแผนภาครัฐ	170
8.4	บทสรุป	173
บทที่ 9	กลยุทธ์การวิจัยทางรัฐประศาสนศาสตร์ : ทฤษฎีเกมเพื่อการตัดสินใจภาครัฐ	177
9.1	ทฤษฎีเกมเชิงสถิติ	178
9.2	ทฤษฎีเกมเชิงพลวัต	185
9.3	การประยุกต์ทฤษฎีเกมกับตลาดผู้ขายน้อยราย	194
9.4	กลยุทธ์ในการกำหนดนโยบายการค้าระหว่างประเทศ	226
9.5	การประมูล	236
9.6	บทสรุป	241
บรรณานุกรม		247
ดัชนีเรื่อง		269

บทที่ 1

กลยุทธ์การวิจัยทางรัฐประศาสนศาสตร์ : การกำหนดชื่อเรื่องและ วัตถุประสงค์การวิจัย

การกำหนดชื่อเรื่องการวิจัยเป็นสิ่งแรกที่นักวิจัยแต่ละคนมุ่งหวัง ซึ่งหากชื่อเรื่องที่คิดจะทำให้เกิดความน่าสนใจและทำให้เกิดการติดตามเนื้อหา ทั้งนี้การกำหนดชื่อเรื่องที่ดียังส่งผลให้การดำเนินการวิจัยสามารถดำเนินการไปได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม ซึ่งชื่อเรื่องการวิจัยจะต้องครอบคลุมประเด็นการวิจัย ปัญหาการวิจัย และมีความเหมาะสมในเชิงวิชาการ ทั้งนี้การกำหนดชื่อเรื่องการวิจัยนั้น ผู้วิจัยจะต้องถามตัวเองก่อนว่าจะศึกษาเรื่องอะไร อย่างไร และที่สำคัญจะต้องเป็นชื่อเรื่องการวิจัยที่ตนเองอยากทำหรือต้องการหาคำตอบการวิจัยเท่านั้น มิใช่ได้มาจากการที่ผู้หนึ่งผู้ใดมอบหมายหรือให้ทำซึ่งตัวผู้วิจัยเองไม่ได้มีองค์ความรู้ในประเด็นการวิจัยดังกล่าว ทั้งนี้ผู้วิจัยจะต้องไตร่ตรองประเด็นที่ตนเองสนใจมากที่สุดเป็นลำดับแรก แล้วทำการร้อยเรียงให้เป็นชื่อการวิจัยที่น่าสนใจ ชัดเจน และถูกต้องตามหลักวิชาการ โดยผู้วิจัยจะต้องยึดหลักสำคัญ คือ แหล่งที่มาของชื่อเรื่องการวิจัย และหลักเกณฑ์ในการเลือกชื่อเรื่อง และเมื่อได้ชื่อเรื่องการวิจัยแล้ว สิ่งต่อไปที่ผู้วิจัยจะต้องกระทำคือ การกำหนดวัตถุประสงค์การวิจัย โดยมีรายละเอียดดังนี้

1.1 แหล่งที่มาของชื่อเรื่องการวิจัย

สำหรับแหล่งที่มาของชื่อเรื่องการวิจัย ได้แก่ 1) ผู้ทำการวิจัยเอง 2) การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง 3) ผู้ทรงคุณวุฒิในสาขานั้นๆ 4) หน่วยงานสนับสนุนการวิจัย และ 5) ข่าวสารและข้อมูลสารสนเทศ ดังนี้ (Leeuw et al, 2008; McIntyre, 2005; Osborne, 2013; Cozby, 2004; Frankel, 2010; Lopez, 2000; Diermeier et al, 2003; Pole and Lampard, 2002; Black, 1999; Callahan, 2005; Fink, 2010; Gray, 2004; Neuman, 2007; O'Cass, 2001; O'Dwyer, 2014; Osgood et al, 1957; Paxton, 2002; Putnam, 1993; สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2555)

1. ผู้ทำการวิจัยเอง ซึ่งถือว่าเป็นแหล่งที่มาของชื่อเรื่องการวิจัยอันดับแรก เนื่องจากความสนใจในการวิจัยของผู้วิจัยเอง ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้วิจัยอยากหาคำตอบหรืออยากทราบรายละเอียดในเชิงลึกจากหน่วยงานของตนเอง หรือจากบริบทที่ผู้วิจัยได้สัมผัสอย่างแท้จริง นอกจากนี้ผู้วิจัยเองอาจจะต้องการสร้างแนวทางหรือรูปแบบในการจัดการทั้งในปัจจุบันและในอนาคต เช่น ผู้วิจัยเป็นนักการเมืองท้องถิ่นจากองค์การบริหารส่วนตำบล ต้องการสร้างนโยบายต่างๆ เพื่อกำหนดยุทธศาสตร์และแบบจำลองในการบริหารองค์กรสู่

ความสำเร็จที่ยั่งยืน เป็นต้น นอกจากนี้ผู้วิจัยอาจจะทำการวิจัยด้วยประสบการณ์ที่ผู้วิจัยได้ปฏิบัติงานมาอย่างต่อเนื่องและนำประสบการณ์ดังกล่าวมาใช้ในการวิจัยเพื่อหาแนวทางในการดำเนินงานให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น เพราะตัวผู้วิจัยได้สัมผัสจากข้อมูลเชิงประจักษ์โดยตรง ซึ่งจะส่งผลให้ผู้วิจัยได้รับข้อมูลที่แท้จริงตลอดจนทราบถึงวิธีการดำเนินการวิจัยอย่างไรเพื่อให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์ ดังนั้น นักวิจัยจะต้องมองตนเองว่า ตนเองสนใจศึกษาเรื่องอะไร และการได้มาซึ่งข้อมูลนั้นเป็นอย่างไร หากเป็นข้อมูลที่ตนเองสามารถดำเนินการเองได้จะส่งผลอย่างมากต่องานวิจัยซึ่งจะช่วยให้งานวิจัยสำเร็จได้อย่างมีประสิทธิภาพได้

กลยุทธ์การกำหนดชื่อเรื่องการวิจัยเพิ่มเติม ผู้วิจัยจะต้องกำหนดชื่อเรื่องการวิจัยให้ชัดเจนว่าจะศึกษาเรื่องอะไร อย่างไร โดยผู้วิจัยจะต้องมุ่งมั่นในเรื่องดังกล่าวอย่างจริงจังและจะต้องไม่เปลี่ยนไปตามสิ่งเร้าภายนอก กล่าวคือ อย่าเปลี่ยนแปลงไปเมื่อพบเจอสิ่งใหม่ๆ ในช่วงเวลาผ่านไป พร้อมทั้งต้องมองภาพการดำเนินการวิจัยตั้งแต่แรกจนจบการวิจัยเพื่อให้ผู้วิจัยสามารถดำเนินการวิจัยได้เสร็จสิ้นได้อย่างสมบูรณ์ ซึ่งหากผู้วิจัยมีแนวคิดว่าค่อยทำไปแล้วหาคำตอบไปเรื่อยๆ จะทำให้ผู้วิจัยเจอกับปัญหาหรืออุปสรรคต่างๆ จนอาจจะต้องทิ้งการวิจัยนั้นๆ ไปได้

2. การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง เมื่อผู้วิจัยได้กำหนดชื่อเรื่องการวิจัยในเบื้องต้นจากตัวผู้วิจัยเองแล้วขั้นตอนต่อมาซึ่งเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่ผู้วิจัยจะต้องดำเนินการต่อคือ การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ซึ่งผู้วิจัยจะต้องทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องทั้งทางตรงและทางอ้อม ทั้งนี้วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องจะต้องเป็นข้อมูลที่เป็นสารสนเทศเท่านั้น เช่น งานวิจัยที่ผ่านมาทั้งในประเทศและต่างประเทศ หนังสือ ตำรา วิชาการต่างๆ รวมทั้งข้อมูลต่างๆ ที่ทันสมัยและได้มาตรฐานในวงวิชาการทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพราะการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องเป็นเครื่องมือสำคัญในการกำหนดชื่อเรื่องการวิจัยให้ถูกต้อง เนื่องจากวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องจะช่วยให้ผู้วิจัยค้นพบช่องว่างของการวิจัยและสามารถนำองค์ความรู้ดังกล่าวเพื่อการประยุกต์ใช้ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังทำให้ผู้วิจัยสามารถค้นพบแนวทางสำคัญในการดำเนินการวิจัยให้เกิดสิ่งใหม่ๆ อันเป็นประโยชน์ในการนำไปใช้ได้มากขึ้นกว่าเก่า

กลยุทธ์การกำหนดชื่อเรื่องการวิจัยเพิ่มเติม การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องอย่างถูกต้องและเกิดประโยชน์ต่อตัวผู้วิจัยนั้น จะต้องทบทวนวรรณกรรมที่สอดคล้องและสัมพันธ์กับชื่อเรื่องการวิจัยที่ตนเองศึกษาเท่านั้น ซึ่งผู้วิจัยจะต้องพยายามไม่ตั้งชื่อเรื่องการวิจัยที่ซ้ำกับงานวิจัยในอดีต และต้องกำหนดชื่อเรื่องการวิจัยที่ทันสมัยและเป็นการกำหนดชื่อเรื่องในเชิงวิชาการเท่านั้น โดยผู้วิจัยจะไม่กำหนดชื่อเรื่องการวิจัยที่

เกิดจากการดัดแปลงชื่อเรื่องจากวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องหรือเปลี่ยนแปลงเพียงสถานที่ กลุ่มตัวอย่าง เรื่องที่ศึกษาเท่านั้น แต่ผู้วิจัยจะต้องแสดงให้เห็นว่าได้ดัดแปลงชื่อเรื่องจากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและนำมาใช้เพื่อกำหนดชื่อเรื่องการวิจัยของตนเองเท่านั้น ผู้วิจัยไม่ต้องกังวลว่าตนเองจะกำหนดชื่อเรื่องการวิจัยแตกต่างจากที่ผ่านมาแล้วจะส่งผลให้งานวิจัยของตนเองไม่มีคุณภาพ แต่ขอให้คำนึงว่าจะตั้งชื่อเรื่องการวิจัยแล้วมีความเหมาะสม และต้องแตกต่างจากที่ผ่านมาอย่างไรเป็นสำคัญ

3. ผู้ทรงคุณวุฒิในสาขานั้นๆ เมื่อผู้วิจัยได้ดำเนินการในข้อ 1-2 เรียบร้อยแล้ว สิ่งต่อมาที่ผู้วิจัยจะต้องดำเนินการและขาดไม่ได้คือ การปรึกษากับผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาที่ดำเนินการวิจัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสาขาวิชาหรือสาขาสถาปัตยกรรมศาสตร์มีความจำเป็นอย่างมากต่อการขอคำแนะนำและการสนับสนุนจากผู้ทรงคุณวุฒิ เนื่องจากผู้วิจัยจะได้รับคำแนะนำจากประสบการณ์โดยตรงของผู้ทรงคุณวุฒิที่สามารถชี้ทางให้ผู้วิจัยสามารถดำเนินการวิจัยได้อย่างเหมาะสมยิ่งขึ้น เนื่องจากผู้ทรงคุณวุฒิผ่านการวิจัยและผ่านการนำผลการวิจัยต่างๆ ไปประยุกต์ใช้มาแล้ว เช่น ผู้ทรงคุณวุฒิในตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นผู้ที่มีความรู้ทั้งด้านการเมืองการปกครองและการกำหนดนโยบายต่างๆ พร้อมทั้งนำนโยบายดังกล่าวไปใช้ในการจัดการองค์การให้เกิดความสำเร็จ ซึ่งทำให้ผู้ทรงคุณวุฒิสามารถทราบและเข้าใจการดำเนินการวิจัย ปัญหาและอุปสรรคต่างๆ ซึ่งจะช่วยให้คำแนะนำการกำหนดชื่อเรื่องการวิจัยได้ นอกจากนี้ กลุ่มคณาจารย์ด้านรัฐประศาสนศาสตร์จะช่วยให้ นักวิจัยในสาขานี้สามารถดำเนินการวิจัยและการกำหนดชื่อเรื่องการวิจัยได้อย่างเหมาะสมยิ่งขึ้นโดยอาศัยประสบการณ์จากการศึกษา ประสบการณ์ในการทำวิจัยและสอนหนังสือ นิสิต/นักศึกษา มาอย่างต่อเนื่อง เป็นต้น

4. หน่วยงานสนับสนุนการวิจัย สำหรับการดำเนินการวิจัยของนักวิจัยอาจจะต้องอาศัยแหล่งทุนการวิจัยทั้งภายในและภายนอก เพื่อสนับสนุนงบประมาณในการทำการวิจัยตลอดจนสนับสนุนในด้านการกำหนดชื่อเรื่องการวิจัยต่างๆ ซึ่งจะช่วยให้ นักวิจัยสามารถทราบถึงขอบเขตการวิจัยและวัตถุประสงค์การวิจัยได้อย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น หากผู้วิจัยสนใจในเรื่องดังกล่าวก็สามารถศึกษารายละเอียดและกำหนดชื่อเรื่องการวิจัยเพื่อให้สอดคล้องกับชื่อเรื่องการวิจัยที่สนับสนุนการวิจัยนั้นๆ เช่น องค์การบริหารส่วนตำบลจะมีงบประมาณเพื่อสนับสนุนการวิจัยจากนักวิจัยภายนอก ซึ่งได้กำหนด TOR ไว้สำหรับการวิจัยในด้านการกำหนดนโยบายการยุทธศาสตร์เศรษฐกิจสีเขียว ทั้งนี้ได้กำหนดให้นักวิจัยภายนอกเสนอโครงการวิจัยต่อองค์การบริหารส่วนตำบล ทำให้นักวิจัยสามารถทราบถึงขอบเขตการวิจัยตลอดจนการกำหนดชื่อเรื่องการวิจัยได้

5. **ข่าวสารและข้อมูลสารสนเทศ** สำหรับการกำหนดชื่อเรื่องการวิจัยจากข้อมูลสารสนเทศนั้น เป็นช่องทางหนึ่งที่จะช่วยให้นักวิจัยสามารถกำหนดชื่อเรื่องการวิจัยได้อย่างเหมาะสม และทันต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เช่น หน่วยงานภาครัฐพยายามกำหนดนโยบายการบริหารประเทศสู่ความยั่งยืน คือ การพัฒนาให้เกิดการเติบโตทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมไปพร้อมๆ กัน แต่อย่างไรก็ตาม พบว่า ปัญหาเรื่องก๊าซเรือนกระจกของประเทศไทยมีความรุนแรงอย่างต่อเนื่อง จากปัญหาดังกล่าว จะทำให้นักวิจัยสามารถทราบถึงปัญหาดังกล่าว และสามารถกำหนดชื่อเรื่องการวิจัยในการบริหารประเทศให้เกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืน (sustainability development) ได้ และทำให้ผู้วิจัยสามารถค้นหาได้ว่ามีปัจจัยใดบ้างที่ส่งผลกระทบต่อการบริหารงานของรัฐบาลให้เกิดความยั่งยืน (sustainability)

อย่างไรก็ตาม ในการกำหนดชื่อเรื่องการวิจัยนั้น ผู้วิจัยจะเป็นผู้กำหนดชื่อเรื่องการวิจัยในลำดับแรก หลังจากนั้นก็หาความรู้เพิ่มเติมเพื่อสนับสนุนให้การกำหนดชื่อเรื่องการวิจัยเกิดความถูกต้องและเหมาะสมที่สุด ทั้งนี้ต้องให้เป็นไปตามหลักวิชาการ โดยการศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ปรึกษาผู้ทรงคุณวุฒิในสาขานั้นๆ หน่วยงานสนับสนุนการวิจัย และข่าวสารและข้อมูลสารสนเทศ ซึ่งทั้งนี้ นักวิจัยทุกคนจะต้องคำนึงถึงเกณฑ์การตัดสินใจในการกำหนดชื่อเรื่องการวิจัย ดังต่อไปนี้

1.2 เกณฑ์การตัดสินใจในการกำหนดชื่อเรื่องการวิจัย

สำหรับการวิจัยทางรัฐประศาสนศาสตร์สามารถกำหนดชื่อเรื่องการวิจัยได้กว้างมาก ดังนั้น ผู้วิจัยจะต้องกำหนดชื่อเรื่องการวิจัยภายใต้เกณฑ์การตัดสินใจ โดยคำนึงถึงประโยชน์ที่ได้รับและความเหมาะสมกับปัญหาการวิจัยให้มากที่สุด ดังนี้ (Leeuw et al, 2008; McIntyre, 2005; Osborne, 2013; Cozby, 2004; Frankel, 2010; Lopez, 2000; Diermeier et al, 2003; Pole and Lampard, 2002; Callahan, 2005; Fink, 2010; Gray, 2004; Neuman, 2007; O'Dwyer, 2014; Osgood et al, 1957; Paxton, 2002; Putnam, 1993; สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2555)

1. ที่มาและความสำคัญของปัญหา

การตัดสินใจโดยใช้เกณฑ์การตัดสินใจในการกำหนดชื่อเรื่องการวิจัยโดยใช้เกณฑ์นี้ให้พิจารณาจากปัญหาที่ส่งผลกระทบเป็นสำคัญทั้งในระดับท้องถิ่น ภูมิภาค และระดับประเทศ ซึ่งผู้วิจัยจะต้องลำดับความสำคัญของปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างเหมาะสม โดยการคัดเลือกจากปัญหาที่สำคัญลำดับแรกก่อนเสมอ นอกจากนี้อาจจะพิจารณาความถี่

และความกว้างของผลกระทบที่เกิดขึ้นเป็นสำคัญ กล่าวคือ ถ้าปัญหาที่เกิดขึ้นในระดับประเทศซึ่งกระทบเป็นวงกว้างกว่าระดับภูมิภาค ซึ่งผู้วิจัยต้องเลือกกำหนดชื่อเรื่อง การวิจัยในระดับประเทศก่อนระดับภูมิภาค

กลยุทธ์สำคัญเพิ่มเติม การตัดสินใจในการกำหนดชื่อเรื่องการวิจัยนั้น หากเกิดปัญหาการวิจัยที่ต้องตัดสินใจจากที่มาและความสำคัญของปัญหาที่เกิดขึ้นพร้อมๆ กัน ทั้งนี้ผู้วิจัยจำเป็นจะต้องเลือกในการกำหนดชื่อเรื่องการวิจัยโดยให้ยึดหลักสำคัญคือ ผู้วิจัยต้องคำนึงถึงเรื่องที่ส่งผลกระทบต่อความอ่อนไหว (sensitive) เป็นเรื่องสำคัญ เช่น การกำหนดนโยบายการพัฒนาอย่างยั่งยืนของประเทศไทย ซึ่งเป็นเรื่องเร่งด่วนที่เกิดขึ้นต้องพิจารณาไปพร้อมกันระหว่าง 3 ด้าน คือ เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม โดยพบว่า ด้านสิ่งแวดล้อมจะเกิดความอ่อนไหวมากที่สุด และมีความสามารถในการปรับตัวเข้าสู่ดุลยภาพได้ช้าที่สุด กล่าวคือ หากเกิดความเสียหายแล้วกลับคืนสู่สภาวะปกติได้ยากที่สุด ผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องพิจารณาเรื่องความอ่อนไหวเป็นเรื่องสำคัญและเร่งด่วนก่อนเสมอ

2. ความเหมาะสมและความเป็นไปได้ในการกำหนดชื่อเรื่องการวิจัย

สำหรับในประเด็นที่นักวิจัยต้องพิจารณาเป็นลำดับแรกๆ เนื่องจากบางชื่อเรื่องของการวิจัยไม่สามารถเกิดขึ้นได้เลย หรือหากเกิดขึ้นจะไม่มีคุณสมบัติในตัววิจัยนั้นๆ อาจเกิดขึ้นจากปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก ซึ่งผู้วิจัยต้องพิจารณาและตัดสินใจอย่างรอบคอบถึงหลักความเป็นไปได้เป็นสำคัญ หากมีการกำหนดชื่อเรื่องการวิจัยไปแล้วแต่นักวิจัยไม่สามารถดำเนินการวิจัยให้ถูกต้องตามหลักการวิจัย เช่น กระบวนการเก็บข้อมูลเกิดความยาวนานเกินไป การเก็บรวบรวมข้อมูลอาจเกิดอันตรายได้ เสียค่าใช้จ่ายสูงเกินไป เป็นต้น ก็จะมีผลกระทบต่อความเสียหายต่อการวิจัยนั้นๆ ซึ่งผู้วิจัยจะต้องหลีกเลี่ยงและอาจจะไม่ต้องดำเนินการวิจัยในชื่อเรื่องการวิจัยนั้นๆ เช่น การคอร์รัปชันของนักการเมืองไทย การตรวจสอบความชอบธรรมของศาล การใช้ยาเสพติด การเล่นเกมการพนัน เป็นต้น

กลยุทธ์สำคัญเพิ่มเติม สำหรับความเป็นไปได้ของการกำหนดชื่อเรื่องการวิจัยถือว่าเป็นสิ่งสำคัญมากๆ เพราะจะส่งผลให้การวิจัยของผู้วิจัยไม่ประสบความสำเร็จ หรือหากมีการวิจัยได้เสร็จสิ้นลงอาจจะส่งผลกระทบต่อคุณภาพของผลการวิจัยนั้น ดังนั้น ผู้วิจัยจะต้องหลีกเลี่ยงในประเด็นดังกล่าว ทั้งนี้ขอให้ผู้วิจัยคำนึงถึงหลักสำคัญ 3 ประการ คือ ความสามารถในการเข้าถึงข้อมูลของผู้วิจัย ทักษะในการวิจัย ระยะเวลาของการวิจัย ทั้งนี้หากไม่ติดขัดในหลักสำคัญดังกล่าว นักวิจัยจึงค่อยมาคำนึงถึงหลักอื่นๆ ประกอบอีกครั้ง

3. ความสนใจของนักวิจัยเอง

สำหรับความสนใจอย่างจริงจังของนักวิจัยเอง ถือว่าเป็นสิ่งสำคัญอย่างมากต่อการดำเนินการวิจัยให้สำเร็จลุล่วงได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่ถ้าการกำหนดชื่อเรื่องการวิจัยที่ไม่ได้เกิดขึ้นจากตัวผู้วิจัยเองจะส่งผลเสียมากกว่าผลดี เนื่องจากงานวิจัยดังกล่าวอาจจะไม่ประสบความสำเร็จ หรือผู้วิจัยอาจจะเกิดการเปลี่ยนใจกลางคัน หรือผู้วิจัยอาจจะเกิดความเบื่อหน่ายและทิ้งงานวิจัยไป ซึ่งหากเป็นในลักษณะดังกล่าว จะเกิดความเสียหายอย่างมากต่อการวิจัย จึงจำเป็นอย่างมากที่นักวิจัยต้องตัดสินใจอย่างรอบคอบก่อนลงมือกำหนดชื่อเรื่องการวิจัย

4. ความทันต่อเหตุการณ์

การกำหนดชื่อเรื่องการวิจัยที่นักวิจัยต้องคำนึงอีกประเด็นคือ ความทันต่อเหตุการณ์ต่างๆ โดยนักวิจัยต้องคำนึงถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของมนุษย์ทั้งในประเทศและต่างประเทศเป็นสำคัญ โดยอย่านำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตมาวิเคราะห์ใหม่เพื่อให้เกิดแนวทางใหม่ เนื่องจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตและไม่มี ความทันสมัยจะส่งผลเสียมากกว่าผลได้ เนื่องจากข้อมูลที่ผู้วิจัยได้รับอาจจะเกิดความคลาดเคลื่อนและไม่ตรงกับความเป็นจริง เช่น ศึกษาเกี่ยวกับประสิทธิภาพการบริหารของรัฐบาลสมัยอยุธยา โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ ทำให้ผู้วิจัยไม่สามารถเก็บรวบรวมข้อมูลได้อย่างถูกต้องหรือครบถ้วน หรืออาจจะได้ข้อมูลจาก documentatry data จากที่บันทึกไว้เท่านั้น โดยการบันทึกไว้อย่างไรผู้วิจัยจะได้ข้อมูลมาในทางเดียวเท่านั้น และผลการวิจัยดังกล่าวจะไม่สามารถนำมาปรับใช้กับสมัยปัจจุบันได้ เนื่องจากความแตกต่างกันในด้านของบริบท (context)

1.3 แนวทางการกำหนดชื่อเรื่องการวิจัย

การกำหนดชื่อเรื่องการวิจัยที่นักวิจัยทุกคนควรหลีกเลี่ยง และไม่ควรถูกเกิดขึ้นกับงานวิจัยคือ การกำหนดชื่อเรื่องที่ซ้ำๆ กับบุคคลอื่นหรือของงานวิจัยอื่นๆ ในอดีตที่ผ่านมา เพราะจะแสดงให้เห็นว่าผู้วิจัยได้คัดลอกผลงานของบุคคลอื่นมาเป็นของตนเอง และทำให้คุณค่าของงานวิจัยขาดความน่าเชื่อถือ นอกจากนี้คำหรือวลีที่นักวิจัยควรหลีกเลี่ยงสำหรับการกำหนดชื่อเรื่องการวิจัยคือ “การศึกษา” หรือ “การวิเคราะห์” เนื่องจาก การวิจัย (research) เป็นการศึกษาหรือการวิเคราะห์แล้ว ดังนั้น นักวิจัยทั้งหลายจึงไม่ควรใช้คำหรือวลีดังกล่าวซ้ำอีก อย่างไรก็ตาม แนวทางในการกำหนดชื่อเรื่องการวิจัยจึงควรพิจารณาตั้งชื่อเรื่องการวิจัย ดังนี้ (Diermeier et al, 2003; Pole and Lampard, 2002;

Black, 1999; Callahan, 2005; Fink, 2010; Gray, 2004; Neuman, 2007; O’Cass, 2001; O’Dwyer, 2014; Osgood et al, 1957; Paxton, 2002; Putnam, 1993; สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2555)

1. ตั้งชื่อเรื่องตามสาระสำคัญของการวิจัย

การตั้งชื่อเรื่องในลักษณะนี้ ผู้วิจัยอาจจะกำหนดเอาตัวแปรหรือสาระสำคัญในแต่ละประเด็นของการวิจัยเป็นหลักสำคัญในการตั้งชื่อเรื่องการวิจัย เช่น ผู้วิจัยต้องการศึกษาในสาระสำคัญของภาวะผู้นำ วัฒนธรรมองค์กร ประชากรศาสตร์ และประสิทธิภาพการบริหารองค์กรของรัฐบาลไทย ผู้วิจัยอาจจะกำหนดชื่อเรื่อง คือ “ภาวะผู้นำ วัฒนธรรมองค์กร ประชากรศาสตร์ และประสิทธิภาพการบริหารองค์กรของรัฐบาลไทย” ซึ่งชื่อเรื่องดังกล่าวเป็นการแสดงให้เห็นถึงการหิวยกประเด็นของสาระสำคัญที่ผู้วิจัยต้องการศึกษามาใช้ในการกำหนดชื่อเรื่องการวิจัย

กลยุทธ์การวิจัยเพิ่มเติม สำหรับการวิจัยบางครั้งผู้วิจัยอาจจะกำหนดขอบเขตของการวิจัยให้แคบหรือกระชับขึ้นได้ จากตัวอย่างข้างต้น ผู้วิจัยอาจจะสามารถกำหนดให้ชัดเจนในเนื้อหาสาระได้ เช่น “ภาวะผู้นำ วัฒนธรรมองค์กร ประชากรศาสตร์ และประสิทธิภาพการบริหารองค์กรของรัฐบาลไทยภายใต้การบริหารงานของคณะรัฐมนตรีไทย คณะที่ 63” ซึ่งหากมีการเพิ่มเติมในสารดังกล่าวก็จะสร้างความชัดเจนมากยิ่งขึ้น

2. ตั้งชื่อเรื่องตามสาขาการวิจัย

การตั้งชื่อเรื่องตามสาขาการวิจัยเพื่อแสดงให้เห็นความชัดเจนในการการกำหนดชื่อเรื่องการวิจัยมากยิ่งขึ้น เช่น ผู้วิจัยต้องการนำความรู้ด้านรัฐประศาสนศาสตร์มาใช้ในการวิจัยเกี่ยวกับประสิทธิผลการบริหารประเทศของรัฐบาลไทยภายใต้การบริหารงานของคณะรัฐมนตรีไทย คณะที่ 63 ซึ่งผู้วิจัยอาจจะกำหนดชื่อเรื่องการวิจัยให้ชัดเจนยิ่งขึ้น คือ “อิทธิพลของปัจจัยเชิงสาเหตุทางรัฐประศาสนศาสตร์ที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการบริหารประเทศของรัฐบาลไทยภายใต้การบริหารงานของคณะรัฐมนตรีไทย คณะที่ 63” เป็นต้น

3. ตั้งชื่อเรื่องตามประชากรเป้าหมายหรือสถานที่

การตั้งชื่อเรื่องตามประชากรเป้าหมายหรือประชากรที่ผู้วิจัยศึกษาและสถานที่นั้น เป็นการชี้ชัดให้เห็นขอบเขตที่ผู้วิจัยเก็บข้อมูลเป็นสำคัญ เช่น “อิทธิพลของปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีต่อประสิทธิภาพการบริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นบ้านแพ้ว จ.สมุทรสาคร” หรือ “อิทธิพลของปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการปกครองเขตการปกครองพิเศษของไทย” เป็นต้น

กลยุทธ์การตั้งชื่อเรื่องการวิจัยเพิ่มเติม สำหรับการกำหนดชื่อเรื่องการวิจัย ไม่จำเป็นว่าผู้วิจัยจะเลือกกำหนดชื่อเรื่องการวิจัยจากข้อ 1 หรือ ข้อ 2 หรือ ข้อ 3 ข้างต้น เสมอไป แต่ผู้วิจัยสามารถเลือกรูปแบบการกำหนดชื่อเรื่องการวิจัยแบบหลายๆ มิติรวมกันได้ เพื่อให้เกิดความน่าสนใจและชักชวนให้เกิดการติดตามได้ ดังนั้น ผู้วิจัยอาจจะกำหนดตามความเหมาะสมได้ แต่อย่างไรก็ตาม **การตั้งชื่อเรื่องพยายามให้สั้น กระชับที่สุดเท่าที่จะกระทำได้ และไม่ควรมีเกิน 15 คำ หรือโดยประมาณไม่ควรเกิน 150-160 ตัวอักษร** อย่างไรก็ตาม หากนักวิจัยได้อ่านบทความต่างประเทศมากๆ จะพบว่า หลายบทความวิจัยได้ใช้ “กรณีศึกษา (case study)” เพื่อต้องการกำหนดขอบเขตการวิจัยให้แคบลง ซึ่งการดำเนินการกำหนดชื่อเรื่องการวิจัยในลักษณะดังกล่าวไม่ได้ผิดหรือไม่เหมาะสมแต่อย่างใด นอกจากนี้ในประเทศไทยเองบางหน่วยงานกลับสอนนิสิต/นักศึกษาว่า ไม่ควรให้มีคำว่า “กรณีศึกษา” เพราะจะทำให้ดูว่าเป็นงานวิจัยที่อ่อนคุณภาพไป เป็นต้น จากความเชื่อที่ไม่ถูกต้องนี้ ทำให้นักวิจัยหลายคนต่างเข้าใจผิดกันอย่างต่อเนื่อง ซึ่งงานวิจัยที่จะมีคุณภาพหรือไม่ไม่ได้เกี่ยวกับคำพูดหรือวลีดังกล่าวแต่จะเกี่ยวข้องโดยตรงกับการดำเนินการวิจัยให้ถูกต้องและเหมาะสมตั้งแต่ต้นทาง (input) กลางทาง (process) และปลายทาง (output)

1.4 การกำหนดวัตถุประสงค์การวิจัย

เมื่อผู้วิจัยได้ชื่อเรื่องการวิจัยเรียบร้อยแล้ว ขั้นตอนต่อไปผู้วิจัยจะต้องกำหนดวัตถุประสงค์การวิจัย (research objectives) หรือเป็นการกำหนดประเด็นการวิจัยนั่นเอง ซึ่งการกำหนดวัตถุประสงค์การวิจัยจึงมีความหมายว่า เป็นการแจกแจงรายละเอียดของ ชื่อเรื่องการวิจัยออกเป็นข้อๆ เพื่อให้เกิดความชัดเจนในการดำเนินการวิจัยมากยิ่งขึ้น สำหรับการวิจัยทางรัฐประศาสนศาสตร์ พบว่า ส่วนใหญ่การกำหนดวัตถุประสงค์การวิจัยจะปรากฏไว้อย่างชัดเจนในชื่อเรื่องการวิจัยแล้ว ซึ่งอาจจะแตกต่างจากศาสตร์สาขาอื่นๆ สำหรับงานวิจัยทางสังคมศาสตร์ในประเด็นที่ไม่ได้แสดงถึงความชัดเจนในการกำหนดวัตถุประสงค์การวิจัยไว้ในการกำหนดชื่อเรื่องการวิจัย ดังนั้น การกำหนดวัตถุประสงค์การวิจัยจะได้แสดงรายละเอียดเกี่ยวกับวิธีการกำหนดวัตถุประสงค์ และหลักเกณฑ์สำหรับการกำหนดวัตถุประสงค์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้ (Leeuw et al, 2008; McIntyre, 2005; Osborne, 2013; Cozby, 2004; Frankel, 2010; Lopez, 2000; Diermeier et al, 2003; Pole and Lampard, 2002; Black, 1999; Callahan, 2005; Fink, 2010; Gray, 2004; Neuman, 2007; O’Cass, 2001; O’Dwyer, 2014; Osgood et al, 1957; Paxton, 2002; Putnam, 1993; สุขชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2555)

1. วิธีการกำหนดวัตถุประสงค์การวิจัย คือ การที่ผู้วิจัยได้ระบุความชัดเจนในชื่อเรื่องการวิจัยว่าตนเองต้องการเนื้อหาสาระไว้อย่างไร ซึ่งการกำหนดวัตถุประสงค์จะเป็นการแสดงให้เห็นถึงรายละเอียดส่วนย่อยๆ ที่สอดคล้องกับชื่อเรื่องเรื่องการวิจัย กล่าวคือ การกำหนดวัตถุประสงค์เป็นการแสดงรายละเอียดของชื่อเรื่องการวิจัยโดยการแยกเป็นข้อย่อยๆ เพื่อแสดงให้เห็นทราบโดยแน่ชัดว่าผู้วิจัยต้องการศึกษาในประเด็นใดบ้าง ตัวอย่างชื่อเรื่องการวิจัยเรื่อง “อิทธิพลของปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการปกครองเขตการปกครองพิเศษของไทย” โดยผู้วิจัยสามารถแสดงรายละเอียดของประเด็นการวิจัยหรือวัตถุประสงค์การวิจัยในครั้งนี้ ได้ดังนี้

- 1) ความสัมพันธ์ของปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการปกครองเขตการปกครองพิเศษของไทย
- 2) ขนาดอิทธิพลของความสัมพันธ์ของปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการปกครองเขตการปกครองพิเศษของไทย

จากตัวอย่างนี้แสดงให้เห็นว่า ผู้วิจัยได้แจกแจงรายละเอียดของชื่อเรื่องการวิจัยออกเป็นประเด็นย่อยๆ ได้ 2 ข้อ ซึ่งเป็นเนื้อหาสาระโดยแท้จริงของการวิจัยในครั้งนี้ ดังนั้น การกำหนดวัตถุประสงค์การวิจัยจะเกิดขึ้นได้จากการแจกแจงชื่อเรื่องของการวิจัยนั่นเอง

กลยุทธ์การกำหนดวัตถุประสงค์เพิ่มเติม นักวิจัยจำนวนมากที่ไม่ทราบว่าการกำหนดชื่อเรื่องการวิจัยมีความสำคัญอย่างไร หรือแค่กำหนดตามความต้องการเพียงเท่านั้น และบางงานวิจัยมีการกำหนดชื่อเรื่องการวิจัยไว้อย่างหนึ่งส่วนการเขียนวัตถุประสงค์ไว้อีกอย่างหนึ่ง (การกระทำแบบนี้มีให้เห็นในงานวิจัยในปัจจุบันนี้อย่างมาก) ซึ่งความคิดดังกล่าวเป็นเรื่องที่ผิดพลาดอย่างมาก เพราะหากชื่อเรื่องการวิจัยกับวัตถุประสงค์การวิจัยไม่ใช่สิ่งเดียวกันแล้ว งานวิจัยนั้นๆ จะไร้ซึ่งคุณภาพตั้งแต่เริ่มต้นการวิจัย อย่างไรก็ตาม แม้ว่าการวิจัยเชิงคุณภาพ (qualitative research) จะใช้คำพูดหรือวลีที่แตกต่างจากงานวิจัยเชิงปริมาณก็ตาม โดยงานวิจัยเชิงคุณภาพจะต้องแสดงให้เห็นว่า “คำถามการวิจัย” (มีความหมายเช่นเดียวกับการวิจัยเชิงปริมาณเพียงแต่ผู้วิจัยเลือกใช้คำพูดที่ต่างกันเท่านั้น) จะเป็นการแสดงรายละเอียดย่อยๆ ของชื่อเรื่องการวิจัยนั่นเอง และหากผู้วิจัยไม่ได้ดำเนินการดังกล่าวหรือละเลยแล้ว จักแสดงให้เห็นได้ว่าคุณภาพตลอดจนขั้นตอนในการดำเนินการวิจัยที่ไม่สมบูรณ์หรือขาดความน่าเชื่อถืออย่างมาก ดังนั้น หากผู้วิจัยเข้าใจถึงกลยุทธ์การวิจัยในประเด็นดังกล่าวนี้แล้ว และผู้วิจัยสามารถแยกประเด็นย่อยๆ ของชื่อเรื่องการวิจัยได้ หรือสร้างวัตถุประสงค์การวิจัยได้แล้ว จะส่งผลให้งานวิจัยดังกล่าวมีประโยชน์เนื่องจากผู้วิจัยสามารถทราบได้อย่างแน่ชัด

เกี่ยวกับประเด็นที่ตนเองต้องศึกษาให้ครอบคลุมทั้งหมด ทำให้ผู้วิจัยสามารถเก็บรวบรวมข้อมูลได้ครบถ้วน และช่วยให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจรายละเอียดการวิจัยได้อย่างสมบูรณ์

2. หลักเกณฑ์สำหรับการกำหนดวัตถุประสงค์ คือ ผู้วิจัยทุกคนจะต้องกำหนดวัตถุประสงค์การวิจัยให้ครอบคลุมในหลัก 3 ประการ คือ ความชัดเจน ความไม่ซ้ำซ้อน และความสัมพันธ์ครบถ้วน ดังนี้

2.1 ความชัดเจน คือ เมื่อผู้วิจัยได้กำหนดชื่อเรื่องของการวิจัยเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยจะต้องสร้างความชัดเจนในการกำหนดวัตถุประสงค์การวิจัย โดยจะต้องแยกแยะออกเป็นประเด็นย่อยๆ ว่ามีอะไรบ้าง และประเด็นที่ต้องศึกษาจะต้องประกอบด้วยอะไรบ้าง ซึ่งผู้วิจัยจะต้องมีความชัดเจนทั้งหมดทุกประเด็นของการวิจัย ทั้งนี้ผู้วิจัยจะมาเพิ่มวัตถุประสงค์ของการวิจัยใหม่ๆ เรื่อยๆ ไม่ได้โดยเด็ดขาด

กลยุทธ์การกำหนดความชัดเจนของวัตถุประสงค์เพิ่มเติม ผู้วิจัยจะต้องพึงระวังเรื่องการกำหนดหลักเกณฑ์ให้เกิดความชัดเจนตั้งแต่เริ่มต้นการวิจัย เพราะหากผู้วิจัยไปกำหนดในภายหลังจะส่งผลให้ผู้วิจัยไม่สามารถดำเนินการวิจัยได้ครอบคลุม และไม่ครบถ้วนในด้านการเลือกใช้ประชากรหรือกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งส่งผลเสียและไม่ทำให้งานวิจัยขาดความน่าเชื่อถืออย่างที่สุด อย่างไรก็ตาม การกำหนดวัตถุประสงค์ออกเป็นข้อย่อยๆ จากชื่อเรื่องของการวิจัย ผู้วิจัยอาจดำเนินการในการแยกเป็นประเด็นวัตถุประสงค์หลักสำคัญเพียงอย่างเดียวก็ได้ หรือผู้วิจัยอาจจะกำหนดแตกเป็นประเด็นย่อยๆ ในประเด็นหลักสำคัญไปอีกก็ได้ แต่ขอให้นักวิจัยทุกคนพึงระวังไว้เสมอว่าจะต้องกำหนดประเด็นศึกษาทุกๆ ประเด็นให้ครบถ้วนห้ามขาดประเด็นใดประเด็นหนึ่งโดยเด็ดขาด

2.2 ความไม่ซ้ำซ้อน คือ การที่ผู้วิจัยได้กำหนดชื่อเรื่องการวิจัยแล้ว และได้แตกเป็นประเด็นย่อยๆ หรือเรียกว่า วัตถุประสงค์นั้น หลายๆ งานวิจัยที่ผ่านมาในอดีตพบว่า ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ในแต่ละข้อเกิดความซ้ำซ้อนกัน โดยมุ่งหวังให้มีวัตถุประสงค์ที่มีจำนวนข้อที่มาก ซึ่งในความถูกต้องและสำคัญมากๆ คือ การกำหนดวัตถุประสงค์การวิจัยนั้นไม่จำเป็นต้องมีจำนวนข้อที่เยอะ แต่ทุกข้อที่กำหนดแล้วผู้วิจัยจะต้องดำเนินการวิจัยให้ครบถ้วนทั้งหมด โดยแต่ละข้อจะต้องมีการดำเนินการวิจัยที่แตกต่างกันและไม่ซ้ำซ้อนกัน ดังนั้น ผู้วิจัยจะต้องระมัดระวังในเรื่องผลการวิจัยที่เกิดความซ้ำซ้อนกันอันเนื่องมาจากวัตถุประสงค์การวิจัยที่ผู้วิจัยตั้งไว้มีลักษณะความซ้ำซ้อนกัน

2.3 ความสัมพันธ์ครบถ้วน คือ การกำหนดวัตถุประสงค์ในแต่ละข้อนั้นจะต้องมีลักษณะที่เรียกว่า “สัมพันธ์กันครบถ้วน” ซึ่งสอดคล้องกับชื่อเรื่องการวิจัยกล่าวคือ การที่ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์การวิจัยจะต้องกำหนดภายใต้ชื่อเรื่องการวิจัย

เท่านั้น โดยผู้วิจัยจะกำหนดนอกเหนือจากชื่อเรื่องการวิจัยมิได้โดยเด็ดขาด ซึ่งถ้าผู้วิจัยกำหนดวัตถุประสงค์ภายใต้ข้อกำหนดดังกล่าวย่อมจะส่งผลให้การกำหนดวัตถุประสงค์ในแต่ละข้อมีความสัมพันธ์กันและส่งผลให้สามารถดำเนินการวิจัยได้อย่างครบถ้วน

กลยุทธ์การกำหนดวัตถุประสงค์การวิจัยเพิ่มเติม การกำหนดวัตถุประสงค์การวิจัยเป็นสิ่งสำคัญยิ่งที่นักวิจัยทุกคนพึงกระทำให้ถูกต้องสมบูรณ์ตามหลักการวิจัย ซึ่งการกำหนดวัตถุประสงค์การวิจัยจะต้องไม่ระบุวิธีที่นิยมใช้กันผิดๆ ตั้งแต่อดีตจนปัจจุบันนี้คือ “เพื่อ...../เพื่อศึกษาหรือเพื่อวิเคราะห์.....” สาเหตุเพราะว่า การวิจัยคือการศึกษาและการวิเคราะห์ในตัวเองอยู่แล้ว นอกจากนี้ผู้วิจัยจะต้องระมัดระวังในการกำหนดวัตถุประสงค์ไม่ให้สลับกับประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ (แม้ว่าทั้งวัตถุประสงค์การวิจัยและประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกันก็ตาม) เนื่องจากวัตถุประสงค์คือ สิ่งที่ผู้วิจัยได้กำหนดแต่แรกว่าจะดำเนินการวิจัยอย่างไร ส่วนประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับคือ ประโยชน์ที่ผู้วิจัยคาดว่าจะได้รับเมื่อทำวิจัยเสร็จสิ้นแล้วและนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างไรนั่นเอง อย่างไรก็ตาม หลายๆ งานวิจัยที่ผ่านมาในอดีตมีการกำหนดวัตถุประสงค์สลับกับประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ เนื่องด้วยวิธีที่ใช้ผิดๆ คือ “เพื่อ” นั่นเอง

1.5 บทสรุป

ผู้วิจัยสามารถกำหนดชื่อเรื่องการวิจัยโดยยึดหลักสำคัญ คือ แหล่งที่มาของชื่อเรื่องการวิจัย ซึ่งได้จากผู้ทำการวิจัยเอง การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ผู้ทรงคุณวุฒิในสาขานั้นๆ หน่วยงานสนับสนุนการวิจัย และข่าวสารและข้อมูลสารสนเทศ สำหรับเกณฑ์การตัดสินใจในกำหนดชื่อเรื่องการวิจัยนั้น ผู้วิจัยจะต้องคำนึงถึงประโยชน์ที่ได้รับและความเหมาะสมกับปัญหาการวิจัยโดยยึดหลักสำคัญคือ ที่มาและความสำคัญของปัญหา ความเหมาะสมและความเป็นไปได้ในการกำหนดชื่อเรื่องการวิจัย ความสนใจของนักวิจัยเอง และความทันต่อเหตุการณ์ สำหรับแนวทางในการกำหนดชื่อเรื่องการวิจัย โดยพิจารณาการตั้งชื่อเรื่องการวิจัย ได้แก่ การตั้งชื่อเรื่องตามสาระสำคัญของการวิจัย การตั้งชื่อเรื่องตามสาขาการวิจัย และการตั้งชื่อเรื่องตามประชากรเป้าหมายหรือสถานที่

สำหรับหลักเกณฑ์การกำหนดวัตถุประสงค์การวิจัยจะต้องยึดหลักสำคัญ 3 ประการ ได้แก่ ความชัดเจน ความไม่ซ้ำซ้อน และความสัมพันธ์ครบถ้วน ทั้งนี้หากผู้วิจัยเริ่มต้นดำเนินการวิจัยที่ถูกต้องและเหมาะสมตั้งแต่ต้น จะส่งผลต่อการดำเนินการวิจัย และผลลัพธ์วิจัยสามารถประสบความสำเร็จได้อย่างเหมาะสมต่อไป

บทที่ 2

กลยุทธ์การวิจัยทางรัฐประศาสนศาสตร์ : การทบทวนวรรณกรรม

เมื่อผู้วิจัยได้กำหนดชื่อเรื่องการวิจัย และกำหนดวัตถุประสงค์เรียบร้อยแล้ว ขั้นตอนที่สำคัญยิ่งและขาดไม่ได้เลยคือ การทบทวนวรรณกรรม เพราะการทบทวนวรรณกรรมจะช่วยให้ผู้วิจัยมีทิศทางการเดินได้อย่างถูกต้อง และเป็นการสร้างองค์ความรู้ให้ผู้วิจัยได้อย่างยิ่ง และการทบทวนวรรณกรรมจะช่วยให้ผู้วิจัยสามารถสร้างกรอบแนวคิด (conceptual framework) ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม อย่างไรก็ตาม มีงานวิจัยจำนวนมากมหาศาลที่ไม่เข้าใจว่าการทบทวนวรรณกรรมคืออะไร ทำให้ต้องทบทวนวรรณกรรม และที่ร้ายแรงยิ่งคือ การคัดลอกวรรณกรรม เพราะสิ่งเหล่านี้จะทำให้วงการวิชาการเกิดความเสียหายอย่างมาก นักวิจัยหลายๆ คนมองว่าวรรณกรรมเป็นเพียงองค์ประกอบหนึ่งในเล่มวิจัยฉบับสมบูรณ์ (full research) เท่านั้น โดยไม่ได้คำนึงว่า วรรณกรรมคือ สิ่งมีคุณค่าและมีประโยชน์ยิ่งต่อการดำเนินการวิจัย ดังนั้น ถ้าผู้วิจัยเข้าใจหลักการทบทวนวรรณกรรมที่ถูกต้องจะช่วยให้งานวิจัยมีประสิทธิภาพ โดยแสดงรายละเอียดได้ดังนี้

2.1 การทบทวนวรรณกรรมที่เหมาะสม

การทบทวนวรรณกรรม คือ การศึกษางานวิชาการด้านต่างๆ เพื่อสร้างองค์ความรู้ให้เกิดความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ซึ่งผู้วิจัยจะต้องมีการทบทวนวรรณกรรมที่เหมาะสมเพื่อประโยชน์ของการดำเนินการวิจัย ซึ่งการทบทวนวรรณกรรมจะมีประโยชน์มากมาย ดังต่อไปนี้ (Leeuw et al, 2008; McIntyre, 2005; Osborne, 2013; Cozby, 2004; Frankel, 2010; Lopez, 2000; Diermeier et al, 2003; Pole and Lampard, 2002; Black, 1999; Callahan, 2005; Fink, 2010; Gray, 2004; Neuman, 2007; O'Cass, 2001; O'Dwyer, 2014; Osgood et al, 1957; Paxton, 2002; Putnam, 1993; สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2555)

1. เพื่อหาช่องว่างการวิจัย (a gap in the literature)
2. เพื่อสร้างองค์ความรู้และเสริมความรู้ที่มีอยู่เดิมใหม่บูรณยิ่งขึ้น
3. เพื่อเรียนรู้แนวทางในการดำเนินการวิจัยและข้อค้นพบจากข้อมูลเชิงวิชาการ ซึ่งผู้วิจัยจะได้สามารถประยุกต์ใช้กับการดำเนินการวิจัยของตนเอง
4. เพื่อให้เกิดความแน่ใจว่างานวิจัยของผู้วิจัยไม่เกิดการซ้ำซ้อน

5. เพื่อเป็นแนวทางในการตัดสินใจในการเปลี่ยนแปลงประเด็นที่ผู้วิจัยสนใจศึกษา เนื่องจากมองเห็นจุดอ่อนในด้านต่างๆ ทั้งงานวิจัยที่ตนเองจะสร้างและงานวิจัยที่ผ่านการสร้างมาแล้วในอดีต

กลยุทธ์การทบทวนวรรณกรรมที่เหมาะสม การทบทวนวรรณกรรมถือว่าเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งของการทำวิจัย ดังนั้น ขอให้นักวิจัยทุกคนเข้าใจหลักการสำคัญของการทบทวนวรรณกรรมที่เหมาะสม ได้แก่ การทบทวนวรรณกรรมไม่ใช่การสรุปบรรณานุกรม ไม่ใช่การสรุปย่อจากแหล่งที่มาของข้อมูลต่างๆ และไม่ใช่เป็นการสรุปภูมิหลังในอดีตที่ผ่านมา และไม่ใช่ออกเถียงต่างๆ ที่ยังไม่พบข้อสรุปที่ชัดเจน นอกจากนี้การทบทวนวรรณกรรมจะต้องเป็นวรรณกรรมที่ทันสมัยและเป็นปัจจุบันให้มากที่สุด (ไม่ควรเกิน 5 ปี) เพื่อให้ผู้วิจัยสามารถปรับเข้ากับบริบทของงานวิจัยของตนเองให้มากที่สุด และการทบทวนวรรณกรรมไม่ใช่การคัดลอกผลงานในอดีตมาเป็นผลงานของตนเองแม้ว่าผู้วิจัยไม่ได้นำผลงานในอดีตมาใช้เพื่อการวิจัยของตนเอง แต่จะต้องไม่คัดลอกผลงานผู้อื่น (plagiarism) มาเป็นผลงานในเล่มวิจัยของตนเองโดยขาด ดังนั้น การทบทวนวรรณกรรมนั้น ผู้วิจัยจะต้องทบทวนและนำมาเขียนในเชิงการสังเคราะห์แบบบูรณาการเท่านั้น ถึงจะเกิดความเหมาะสมและเป็นประโยชน์ต่อวงวิชาการต่อไป

2.2 ข้อห้ามโดยเคร่งครัดในการทบทวนวรรณกรรม

สำหรับการทบทวนวรรณกรรมจะมีข้อห้ามอย่างเคร่งครัดที่ผู้วิจัยจะต้องปฏิบัติโดยเคร่งครัด ซึ่งในอดีตที่ผ่านมา พบว่า การทบทวนวรรณกรรมที่ผ่านมาคือ การคัดลอกงานวิจัยของคนอื่นมาใช้ การกระทำดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงความไม่เหมาะสมและการละเมิดงานของบุคคลอื่นไปใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตนอย่างมาก นอกจากนี้ยังมีการสอนกันมาแบบผิดๆ อย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้การทบทวนวรรณกรรมนั้นๆ เป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสมอย่างยิ่งในการนำมาใช้ และทำให้เกิดความเสียหายต่อวงวิชาการอย่างยิ่ง โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ (Leeuw et al, 2008; McIntyre, 2005; Osborne, 2013; Cozby, 2004; Frankel, 2010; Lopez, 2000; Diermeier et al, 2003; Pole and Lampard, 2002; Callahan, 2005; Fink, 2010; Gray, 2004; Neuman, 2007; O’Cass, 2001; O’Dwyer, 2014; Paxton, 2002; Putnam, 1993; สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2555)

1. การตัดแปะผลงานของคนอื่นมาไว้เป็นวรรณกรรม ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำอย่างยิ่ง เพราะสิ่งที้นำมาวางหรือคัดย่อมาวางไม่ได้เกิดประโยชน์ต่อวงวิชาการเลย ซ้ำยัง

ทำให้วงวิชาการต้องมีของที่ไม่เหมาะสมมาเพิ่มอีกขึ้นต่อๆ ไปเรื่อยๆ การกระทำแบบนี้ของผู้วิจัยเป็นสิ่งที่นับวันยิ่งเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เพราะคิดว่าสิ่งที่ทำเป็นสิ่งที่ถูกต้อง

2. การนำเสนอผลงานในวรรณกรรมด้วยการเรียงชื่อบุคคลตามลำดับตัวอักษรหรือตามลำดับเวลา ถือว่าเป็นสิ่งที่ผิดในการทบทวนวรรณกรรม ผู้วิจัยควรจะหยิบตัวแปรที่ทำการศึกษาแต่ละตัวมาและทำการเขียนวรรณกรรมให้เป็นเรื่องเดียวกันโดยการสังเคราะห์แบบบูรณาการหรือเรียกว่า meta analysis

3. การทบทวนโดยแยกเป็นหมวดแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเป็นสิ่งที่ไม่ควรเกิดขึ้นในวงวิชาการซึ่งเป็นสิ่งที่ผิดอย่างมาก แต่ทว่ามีการกระทำในลักษณะดังกล่าวอย่างมากตั้งแต่อดีตจนปัจจุบันนี้ รวมทั้งมีการสอนกันแบบผิดให้เป็นเรื่องถูกมาอย่างต่อเนื่อง และส่งผลให้การอ้างอิงเกิดความซ้ำซ้อนที่ไม่เหมาะสม

4. การไปคัดลอกผลการทบทวนวรรณกรรมของคนอื่นมาเป็นของตนเอง หรือการไปคัดลอกวรรณกรรมที่ผิดของบุคคลอื่นมาเป็นของตนเอง ซึ่งเป็นสิ่งที่นักวิจัยทุกคนห้ามกระทำโดยเด็ดขาด เนื่องจากการกระทำดังกล่าวเป็นการขาดจริยธรรมการวิจัยอย่างร้ายแรง

กลยุทธ์การทบทวนวรรณกรรมที่เหมาะสม จากที่ทราบแล้วว่าการทบทวนวรรณกรรมที่ไม่เหมาะสมข้างต้นเป็นอย่างไร ดังนั้น ผู้วิจัยจะต้องดำเนินการให้ถูกต้องและเหมาะสม ดังต่อไปนี้

1. นำตัวแปรที่ศึกษาที่ละตัวแปรจากวัตถุประสงค์ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้และจากกรอบแนวคิดการวิจัยมาทำการทบทวนวรรณกรรม โดยการเขียนแบบการสังเคราะห์แบบบูรณาการ และในการศึกษาต้องมีการศึกษาให้รอบด้านโดยละเอียดทั้งงานวิจัยในประเทศและต่างประเทศโดยครบถ้วน

2. เมื่อผู้วิจัยดำเนินการในข้อ 1 แล้ว ผู้วิจัยจะต้องมีการวิจารณ์ผลงานที่หยิบมาทำการทบทวนว่ามีจุดเด่น จุดอ่อน หรือข้อโต้แย้งอย่างไรในเชิงทฤษฎี หากพบว่า มีความเหมาะสมผู้วิจัยจึงจะสามารถนำมาใช้ได้ แต่ถ้าไม่เหมาะสมผู้วิจัยจะต้องตัดทิ้งทันที

3. เมื่อทำการทบทวนวรรณกรรมในข้อ 2 เรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยจะต้องสรุปเหตุผลของตนเองที่ใช้วิธีการดำเนินการวิจัยในลักษณะดังกล่าว มีข้อดีข้อเสีย หรือมีประโยชน์อย่างไร

อย่างไรก็ดี เมื่อผู้วิจัยได้ทำการทบทวนวรรณกรรมที่ถูกต้องและเหมาะสมแล้ว ผู้วิจัยจะได้ประโยชน์อย่างยิ่งจากสิ่งที่ได้ทบทวนวรรณกรรม คือ สามารถสร้างกรอบแนวคิด

(conceptual framework) ได้ และสามารถเข้าถึงความสัมพันธ์ระหว่างและทิศทางของความสัมพันธ์ของแต่ละตัวแปรได้อย่างเหมาะสม และสามารถทราบความถี่ของงานวิจัยที่สอดคล้องกับงานวิจัยที่ผู้วิจัยใช้ ดังนั้น การทบทวนวรรณกรรมที่ถูกต้องจะเป็นการช่วยให้ชัดว่าผู้วิจัยจะต้องเลือกใช้ตัวแปรอะไรบ้างในการกำหนดกรอบแนวคิดการวิจัย และหลังจากนั้นจะทำให้ผู้วิจัยสามารถไปดำเนินการวิจัยได้โดยสมบูรณ์ต่อไป

การทบทวนวรรณกรรมเชิงสังเคราะห์แบบบูรณาการ เป็นการนำความรู้ที่ได้จากการทบทวนวรรณกรรมมาเรียบเรียงเป็นสำนวนของตนเองและต้องมีการอ้างอิงทุกจุดโดยละเอียด อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาในงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในอดีตที่ผ่านมา พบว่างานวิจัยจำนวนมากไม่มีการอ้างอิงในแต่ละจุดอย่างละเอียด เนื่องจากคิดว่าเป็นสำนวนการเขียนของตนเอง จึงไม่จำเป็นต้องอ้างอิงแต่อย่างใด ซึ่งเป็นสิ่งที่ผิดอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นอย่างใดก็ตาม การกระทำในลักษณะนี้ไม่สามารถทำได้โดยเด็ดขาด ทั้งนี้ นักวิจัยทุกคนต้องหลีกเลี่ยง เพราะเป็นการกระทำที่ส่งผลให้เกิดการคัดลอกผลงานคนอื่นมาใช้ (plagiarism) นั้นเอง

2.3 แนวทางการเรียบเรียงการทบทวนวรรณกรรม

การเรียบเรียงการทบทวนวรรณกรรมเชิงสังเคราะห์แบบบูรณาการ เป็นสิ่งที่นักวิจัยทุกคนต้องพยายามฝึกฝนการเขียนให้คล่องและหากฝึกฝนไปเรื่อยๆ จะทำให้ผู้วิจัยเกิดความเชี่ยวชาญ โดยการเรียบเรียงการทบทวนวรรณกรรมเชิงสังเคราะห์แบบบูรณาการมีแนวทางการดำเนินการดังนี้ (Leeuw et al, 2008; McIntyre, 2005; Osborne, 2013; Cozby, 2004; Frankel, 2010; Lopez, 2000; Diermeier et al, 2003; Pole and Lampard, 2002; Black, 1999; Callahan, 2005; Fink, 2010; Gray, 2004; Neuman, 2007; O'Cass, 2001; O'Dwyer, 2014; Osgood et al, 1957; Paxton, 2002; Putnam, 1993; สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2555)

ขั้นตอนที่ 1 ให้นักวิจัยดึงตัวแปรที่ศึกษาจากกรอบแนวคิดที่ละตัวมาทำการเรียบเรียง โดยเริ่มจากการอธิบายความหมาย และต้องใช้สำนวนการเรียบเรียงที่เกิดขึ้นจากผู้วิจัยเองเท่านั้น

ขั้นตอนที่ 2 เมื่อดำเนินการในขั้นตอนที่ 1 เรียบร้อยแล้วให้นักวิจัยดำเนินการในขั้นตอนที่ 2 โดยการหาข้อมูล งานวิจัย และข้อมูลสารสนเทศสนับสนุนแนวทางการเขียน เพื่อให้สิ่งที่นักวิจัยเรียบเรียงนั้นมีความเหมาะสมและสนับสนุนความถูกต้อง

ขั้นตอนที่ 3 เมื่อดำเนินการขั้นตอนที่ 1 และขั้นตอนที่ 2 เรียบร้อยแล้ว ให้นักวิจัยสรุปผลการเรียบเรียงวรรณกรรมหรือสรุปความสัมพันธ์ของตัวแปรที่ศึกษา อาจจะสรุปในรูปแบบความสัมพันธ์ก็ได้ เพื่อให้เห็นภาพได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

ขั้นตอนที่ 4 เป็นขั้นตอนสุดท้ายที่นักวิจัยจะต้องสรุปความถี่ของงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง (ไม่ควรเกิน 5 ปีย้อนหลัง) และสรุปรูปความของความสัมพันธ์ของวรรณกรรมที่นำมาใช้สำหรับการวิเคราะห์

ดังนั้น เมื่อผู้วิจัยได้ทำการทบทวนวรรณกรรมเชิงสังเคราะห์แบบบูรณาการจะส่งผลให้งานวิจัยนั้นมีคุณภาพ และสามารถดำเนินการวิจัยได้อย่างมีทิศทางที่เหมาะสม ซึ่งจะส่งผลให้ผลการวิจัยเกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากที่สุด

ตัวอย่างที่ 2.1 แสดงการทบทวนวรรณกรรมที่ถูกต้อง เป็นการทบทวนวรรณกรรมเชิงสังเคราะห์แบบบูรณาการ (ซิฆนุงค์ สุวรรณ, 2566)

สถานการณ์แวดล้อม หมายถึง สรรพสิ่งทางกายภาพและสังคม ซึ่งอยู่ล้อมรอบองค์การและมีอิทธิพลเหนือพฤติกรรมการบริหารและในทางกลับกัน นั่นคือสภาพแวดล้อมที่มีอิทธิพลเหนือพฤติกรรมการบริหารในขณะเดียวกัน พฤติกรรมการบริหารก็มีอิทธิพลเหนือสภาพแวดล้อมด้วย (Felix A. Nigro and Lloyd G. Nigro, 1977) อาจเป็นคน สภาพการณ์ หรือเงื่อนไขซึ่งอยู่ภายนอกองค์การที่มีผลกระทบต่อ หรือได้รับผลกระทบจากองค์การ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า ปัจจัยทั้งหมดที่มีนอกองค์การประกอบกันเป็นสภาพแวดล้อม ทั้งนี้ไม่เพียงแต่จะหมายถึงบุคคลและสภาพพื้นที่เท่านั้น แต่จะรวมถึงแนวความคิดที่เป็นนามธรรม (Edgar F. Huse และ James L. Bowditch, 1977) สภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปของสังคมโลกในปัจจุบัน เป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการปรับตัวของนานาประเทศทั่วโลกรวมถึงประเทศไทยที่ได้รับอิทธิพลของการเปลี่ยนแปลงเหล่านั้น ทั้งเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองการปกครอง โดยเฉพาะความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีที่ล้ำหน้าอย่างก้าวกระโดด ซึ่งได้ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่นำไปสู่ปัญหาของสังคมที่มีความซับซ้อน หรือปริมาณมากขึ้นตามไปด้วย ซึ่งภาครัฐจำเป็นต้องปรับตัวให้ทันต่อสถานการณ์ ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น โดยเชื่อมโยงการพัฒนาในทุกมิติ เพื่อส่งมอบบริการสาธารณะที่มีประสิทธิภาพและคุณภาพให้กับประชาชน และตอบสนองความต้องการของประชาชนได้อย่างแท้จริง และด้วยปรากฏการณ์ของโลกที่ส่งผลกระทบต่อองค์การภาครัฐและกระบวนการตัดสินใจของรัฐ ซึ่งประกอบด้วย 1) การเพิ่มขึ้นของการเชื่อมโยงระหว่างกันและการแพร่กระจาย ผ่าน

ปฏิสัมพันธ์ทั้งในแนวดิ่งและแนวราบของการปกครองทุกระดับด้วยกระบวนการโลกาภิวัตน์ ส่งผลให้ภาครัฐต้องปรับตัวทางโครงสร้าง 2) ความซับซ้อนที่เพิ่มมากขึ้น ซึ่งต่างจากอดีตที่ปัญหาต่างๆ ไม่มีความซับซ้อนมากนัก 3) การบริหารปกครองที่มีเส้นแบ่งไม่ชัดเจน เมื่อรัฐบาลต้องรับหน้าที่ทั้งด้านการจัดการความเสี่ยงของสาธารณะในขณะที่ต้องทำหน้าที่ในการออกกฎหมายและระเบียบและ 4) ความไว้วางใจที่ลดลง สถาบันต่างๆ ของรัฐได้รับความไว้วางใจจากประชาชนลดลงอย่างต่อเนื่องอันเป็นผลมาจากการไม่สามารถตอบสนองต่อความคาดหวังของประชาชนได้ (Allio, 2014) การบริหารการจัดบริการสาธารณะจะไม่สามารถประสพผลได้หากปราศจากพลวัตทางการเมืองและเศรษฐกิจที่มีประสิทธิภาพ การมีเป้าหมายที่เข้มแข็ง การมีวิสัยทัศน์ที่ชัดเจนและความสามารถในการยืดหยุ่นตามสถานการณ์ โดยมีปัจจัยที่กำหนดความสำเร็จอยู่ 4 ประการ (ฤทัยทิพย์ จันทรสระแก้ว, 2562) ได้แก่ 1) ความร่วมมือระหว่างผู้นำทางการบริหารและผู้นำทางการเมือง 2) แรงจูงใจของเจ้าหน้าที่ภาครัฐ 3) การบริหารปกครองแบบปรับตัว การวางแผนระยะยาว การมองถึงอนาคตและความซับซ้อน 4) นวัตกรรมในด้านการให้บริการ การบริหารและการจัดการองค์การภาคสาธารณะในระดับปฏิบัติเน้นองค์การต้องมีศักยภาพในการเชื่อมโยงสภาพแวดล้อมที่มีความแตกต่างกันเข้ากับแนวความคิดทฤษฎีที่จะทำให้เกิดการค้นพบความสัมพันธ์ระหว่างกาหนดบทบาทและกิจกรรมที่เชื่อมโยงเข้ากับวัฒนธรรมองค์การ และแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาในเชิงพลวัต รวมถึงมีความสามารถเชื่อมโยงแนวคิดทฤษฎีเข้ากับแนวทางปฏิบัติของแผนงานและกิจกรรมที่ได้กำหนดไว้ (Karkatsoulis, 2012) ดังนั้นการบริการสาธารณะจึงต้องมีความสามารถในการปรับตัวกิจกรรมและค่านิยมในการบริการสาธารณะให้เกิดความยืดหยุ่นและมีความเป็นอิสระที่สอดคล้องต่อสถานการณ์และการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมด้านต่างๆ ลักษณะการบริการสาธารณะขององค์การราชการระดับพื้นที่ตามแนวคิดสังคมวิทยาพลเมือง (Sociological Citizen) สามารถปรับตัวให้เป็นไปตามสถานการณ์ทางเศรษฐกิจ สังคม และสภาพแวดล้อมทางการเมืองได้ดี (Piore, 2011) สถานการณ์และสภาพแวดล้อมเป็นภาวะหรือเหตุการณ์ในช่วงเวลาหนึ่งที่สิ่งต่างๆ ที่อยู่ภายนอกองค์การแต่ส่งผลต่อการดำเนินการ ได้แก่ ปัจจัยทางเศรษฐกิจ สภาพการเมือง ลักษณะของสังคมโครงสร้างของกฎหมาย นิเวศวิทยาและวัฒนธรรม (พิทยา บวรวัฒนา, 2544) สภาพแวดล้อมเป็นตัวแปรที่มีความสำคัญต่อประสิทธิภาพองค์การ ทั้งสภาพแวดล้อมภายนอกองค์การ (External environment) เช่น เงื่อนไขทางการตลาด เงื่อนไขทางเศรษฐกิจแบ่งเป็นสภาพแวดล้อมทั่วไป (General environment) และสภาพแวดล้อมเฉพาะ (Specific task environment) และสภาพแวดล้อมภายในองค์การ (Internal environment) เช่น บรรยากาศองค์การประกอบด้วยปัจจัยต่างๆ ได้แก่ ด้านการเมืองและกฎหมาย ด้านเทคโนโลยี ด้านสังคมและวัฒนธรรม ด้านเหตุการณ์และแนวโน้มระหว่างประเทศ และ

ด้านเศรษฐกิจ (Richard M. Steers, 1977) โดยในการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมทั่วไปขององค์กรนั้น มีเครื่องมือในการการวิเคราะห์ที่เรียกว่า PEST Analysis (Thomas L. Wheelen and J. David Hunger, 2002) มาใช้ในการวิเคราะห์ปัจจัยที่คาดว่าจะมีผลกระทบต่อการดำเนินงาน ซึ่งประกอบด้วย P (Politic) หมายถึง การวิเคราะห์ปัจจัยทางการเมือง โดยอาจพิจารณาจากสภาพบ้านเมืองมีความมั่นคง มีเสถียรภาพและมีความสงบปลอดภัย นโยบายเกี่ยวกับภาษีของรัฐบาล การบังคับใช้กฎหมาย นโยบายการบริหารจัดการองค์การของภาครัฐขององค์กร E (Economic) หมายถึง การวิเคราะห์ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ โดยอาจพิจารณาจากการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจค่าใช้จ่ายในการลงทุนและนโยบายการเงินในภาครัฐ นโยบายการดูแลคนว่างงานของรัฐ นโยบายการจัดเก็บภาษี S (Social) หมายถึง ปรากฏการณ์ทางด้านสังคมและวัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้น การกระจายรายได้ของประชากร อัตราการเพิ่มของประชากรแรงงานและการเคลื่อนไหวทางสังคมการเปลี่ยนแปลงของวิถีชีวิตระดับการศึกษารวมถึงสภาพที่อยู่อาศัยและความเป็นอยู่ทั่วไป T (Technology) หมายถึง การวิเคราะห์ตัวแปรทางด้านเทคโนโลยีและความก้าวหน้าทางวิทยาการต่างๆ โดยอาจพิจารณาจาก การลงทุนด้านการวิจัยของภาครัฐอุตสาหกรรมที่เน้นการใช้เทคโนโลยีสิ่งประดิษฐ์ใหม่ๆ และการพัฒนา ระดับของการถ่ายทอดเทคโนโลยีวงจรชีวิตและการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยีสารสนเทศ ส่วนสภาพแวดล้อมเฉพาะหรือสภาพแวดล้อมของงาน (Specific or task environment) เป็นสภาพแวดล้อมภายนอกขององค์กร ที่ส่งผลกระทบโดยตรงต่อความสำเร็จในการทำงานและการบรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กร (Armstrong M., 2006) สถานการณ์และสภาพแวดล้อมจึงเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญ เพราะมีผลต่อการบริหารจัดการจัดบริการสาธารณะด้านสาธารณสุขของเทศบาล ต่อนโยบายภาครัฐ ต่อศักยภาพของเทศบาลและต่อการมีส่วนร่วมของประชาชน สภาพแวดล้อมขององค์กรมีลักษณะที่สำคัญ ได้แก่ 1) สภาพแวดล้อมที่อยู่นอกเหนือการควบคุมขององค์กร โดยเฉพาะอย่างยิ่งสภาพแวดล้อมทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมเป็นสภาพแวดล้อมที่ส่งผลกระทบต่อการดำรงอยู่ขององค์กรมากแต่องค์กรไม่สามารถควบคุมสภาพแวดล้อมนี้ได้ 2) สภาพแวดล้อมเป็นที่มาของความไม่แน่นอนต่างๆ ทำให้องค์กรไม่สามารถจะมีอิทธิพลควบคุมได้ ความไม่แน่นอนดังกล่าว ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงทางการเมือง ภาวะถดถอยทางเศรษฐกิจ และการเพิ่มขึ้นของปัญหาทางสังคม เป็นต้น 3) สภาพแวดล้อมของแต่ละองค์กรมีความแตกต่างกัน เนื่องจากการเกิดขององค์กรโดยทั่วไปมีวัตถุประสงค์แตกต่างกัน 4) สภาพแวดล้อมส่งผลกระทบต่อองค์กรไม่เหมือนกันเนื่องจากองค์กรมีวัตถุประสงค์ต่างกัน (สมบัติ อารังธัญวงศ์, 2535) สภาพแวดล้อมทางการเมืองและกฎหมาย (Political and Legal Environment) กฎข้อบังคับ นโยบายของรัฐบาล จะมีแนวโน้มในการออกกฎหมายและพระราชบัญญัติต่างๆ และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ (Economic Environment) หากสภาพเศรษฐกิจดีก็จะเอื้ออำนวยต่อการประสบความสำเร็จ ในทางตรงกันข้ามถ้าสภาพเศรษฐกิจมีแนวโน้มถดถอยหรือตกต่ำ เงื่อนไขทางเศรษฐกิจมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาและยากที่จะพยากรณ์ซึ่งมีผลทำให้การประกอบการหยุดชะงักล้มเหลวได้ สภาพแวดล้อมทางประชากรศาสตร์ (Demographic Environment) ประกอบด้วย อัตราการเจริญเติบโตทางประชากร จำนวนประชากร ระดับการศึกษา การเปลี่ยนแปลงลักษณะของครอบครัว การเคลื่อนย้ายประชากร สภาพแวดล้อมทางด้านวัฒนธรรมและสังคม (Culture and Social Environment) ได้แก่ ทศนคติทางสังคม ค่านิยม บรรทัดฐาน ความเชื่อ พฤติกรรม การดำเนินชีวิตและการอยู่อาศัย เป็นต้น สภาพแวดล้อมทางเทคโนโลยี (Technological Environment) การเปลี่ยนแปลงและความก้าวหน้าของเทคโนโลยีมีผลกระทบต่อการดำเนินงานขององค์กร (สมยศ นาวิการ, 2551) การให้บริการสาธารณะจำเป็นต้องมองระบบการให้บริการสาธารณะในฐานะที่เป็นระบบเปิดโดยมองว่ามีสภาพแวดล้อมภายนอกที่เข้ามามีอิทธิพลต่อการให้บริการสาธารณะ เช่น สภาพเศรษฐกิจสังคมการเมือง เทคโนโลยีและจากทั้งในประเทศและต่างประเทศที่มีความเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาล้วนเข้ามามีผลกระทบต่อการให้บริการอยู่เสมอ (เทพศักดิ์ บุญยรัตพันธุ์, 2559) ซึ่งตัวแบบกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ มีองค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่ วัตถุประสงค์และมาตรฐานนโยบาย (Policy Standards and Objectives) ทรัพยากรนโยบาย (Policy Resources) การสื่อสารระหว่างองค์กรและกิจกรรมการเสริมแรง (Inter-Organizational Communication and Enforcement Activities) ลักษณะ หน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ (The Characteristics of Implementing Agencies) เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง (Economic, Social and Political Conditions) และความตั้งใจของผู้ปฏิบัติ (The Disposition of Implementers) (Van Meter, Donald S. & Van Horn, Carl E., 1975) นอกจากนี้ในด้านกฎหมายที่ให้ความสำคัญในการบริหารราชการแผ่นดินเพื่อให้บริการสาธารณะให้แก่ประชาชนของภาครัฐเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและคุณภาพ กล่าวคือ และเพื่อเป็นการปรับปรุงระบบบริหารราชการเพื่อให้สามารถปฏิบัติงานตอบสนองต่อการพัฒนาประเทศและการให้บริการแก่ประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยกำหนดให้การบริหารราชการแนวทางใหม่ต้องมีการกำหนดนโยบาย เป้าหมาย และแผนการปฏิบัติงานเพื่อให้สามารถประเมินผลการปฏิบัติราชการในแต่ละระดับได้อย่างชัดเจน มีกรอบการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีเป็นแนวทางในการกำกับกำหนดยุทธศาสตร์และการปฏิบัติราชการ รวมทั้งให้มีการประสานการปฏิบัติงาน และการใช้งบประมาณเพื่อที่จะให้การบริหารงานของทุกส่วนราชการบรรลุเป้าหมายของกระทรวงได้อย่างมีประสิทธิภาพและลดความซ้ำซ้อน มีการมอบหมายงานเพื่อลดขั้นตอนการปฏิบัติราชการ ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2545 มาตรา

3/1 บัญญัติว่าเพื่อให้การพัฒนาาระบบราชการสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ การเมือง สังคม ความต้องการของประชาชนและทันต่อการบริหารราชการตามพระราชบัญญัตินี้ต้องเป็นไปเพื่อประโยชน์สุขของประชาชน เกิดผลสัมฤทธิ์ต่อภารกิจของรัฐ ความมีประสิทธิภาพ ความคุ้มค่าในเชิงภารกิจแห่งรัฐ การลดขั้นตอนการปฏิบัติงาน การลดภารกิจและยุบเลิกหน่วยงานที่ไม่จำเป็น การกระจายภารกิจและทรัพยากรให้แก่ท้องถิ่น การกระจายอำนาจตัดสินใจ การอำนวยความสะดวกและการตอบสนองความต้องการของประชาชน ทั้งนี้โดยมีผู้รับผิดชอบต่อผลของงานการจัดสรรงบประมาณ และการบรรจุและแต่งตั้งบุคคลเข้าดำรงตำแหน่งหรือปฏิบัติหน้าที่ต้องคำนึงถึงหลักการตามวรรคหนึ่งในการปฏิบัติหน้าที่ของส่วนราชการ ต้องใช้วิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้คำนึงถึงความรับผิดชอบของผู้ปฏิบัติงาน การมีส่วนร่วมของประชาชน การเปิดเผยข้อมูล การติดตามตรวจสอบและประเมินผลการปฏิบัติงาน ระบบของการให้บริการสาธารณะอย่างครบวงจรจะต้องพิจารณาถึงสภาพแวดล้อมโดยรวมทั้งหมด ตั้งแต่ต้นทางจนถึงปลายทาง เพราะการอธิบายถึงสภาพแวดล้อมของการให้บริการสาธารณะจะทำให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยนำเข้า (Input) กระบวนการและกิจกรรม (Process) และการส่งมอบการบริการ

ด้านสังคม (social environment) หมายถึงถึงลักษณะของประชากร การศึกษา วัฒนธรรมทางสังคม ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและโครงสร้างของชนชั้นในสังคม สถานการณ์และสภาพแวดล้อมทางสังคมเป็นปัจจัยหนึ่งที่อยู่นอกเหนือการควบคุมขององค์การไม่ว่าจะเป็นลักษณะและวัฒนธรรมของประชาชน ระดับการศึกษาของประชาชน หรือโครงสร้างของชนชั้นทางสังคม ทั้งนี้เพราะสภาพการณ์ต่างๆ เหล่านี้ล้วนมีอิทธิพลและส่งผลกระทบต่อองค์การทั้งสิ้นแต่องค์การไม่มีอำนาจที่จะควบคุมได้ สภาพแวดล้อมทางสังคมมักจะมีการเปลี่ยนแปลงช้ากว่าการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองและเศรษฐกิจ เพราะกระบวนการเปลี่ยนแปลงทางสังคมต้องใช้เวลามากกว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเปลี่ยนแปลงที่เกี่ยวกับความเชื่อ ค่านิยม ละทัศนคติของประชาชนจะเปลี่ยนแปลงค่อนข้างช้าหรือแม้แต่กระบวนการศึกษาก็ต้องใช้เวลาาน ดังนั้นองค์การต่างๆ ที่ทำการผลิตสินค้าและบริการ จึงต้องคำนึงถึงข้อจำกัดเกี่ยวกับปัจจัยแวดล้อมทางสังคมด้วย สภาพแวดล้อมทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคม เป็นสภาพแวดล้อมที่มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด จนอาจกล่าวได้ว่าเป็นสภาพแวดล้อมที่ปรากฏควบคู่กันและส่งผลกระทบต่อซึ่งกันและกันเสมอ จนบางครั้งยากที่จะแยกออกได้ว่าเป็นอิทธิพลที่เกิดจากสภาพแวดล้อมด้านใด สภาพแวดล้อมทางสังคมนับว่ามีอิทธิพลต่อการบริการการ จัดบริการสาธารณะของรัฐเป็นอย่างมาก เนื่องจากการตัดสินใจในการจัดทำบริการสาธารณะด้านสาธารณสุขของเทศบาลย่อมต้องคำนึงถึง ความสอดคล้องของสังคม ทั้ง

ด้านลักษณะของสังคม วัฒนธรรมประเพณี ค่านิยมและปัญหาความต้องการของสังคมเป็นประเด็นสำคัญ

ด้านเศรษฐกิจ (economic environment) หมายถึง สภาพความเป็นไปทางด้านเศรษฐกิจทั้งภายในและภายนอกประเทศในแต่ละช่วงเวลา เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสภาวะเศรษฐกิจของประเทศ หรือองค์กร ก่อให้เกิดให้เกิดผลกระทบที่มีต่อระบบเศรษฐกิจในวงกว้าง ปัจจัยด้านนี้มีการเกิดขึ้นและเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาต้องมีความพร้อมในการเตรียมรับมือจากผลกระทบของปัจจัยในด้านนี้อยู่เสมอ เพราะเป็นปัจจัยที่ไม่สามารถเลี่ยงได้ เช่น อัตราเงินเฟ้อ อัตราเงินฝืด การเปลี่ยนแปลงของอัตราแลกเปลี่ยน อัตราการว่างงาน ความผันผวนของ GDP ในประเทศ เป็นต้น ทรัพยากรต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการผลิต ไม่ว่าจะเป็นวัตถุดิบ แรงงานหรือแหล่งเงินทุน นอกจากนี้ยังหมายความรวมถึงระบบการเงินการคลังอีกด้วย สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่อยู่เหนือการควบคุมขององค์การการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจมีอิทธิพลในการส่งผลกระทบต่อทั้งทางบวกและทางลบต่อองค์การเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะต่อระบบการบริการสาธารณะที่รัฐต้องจัดให้กับประชาชน

ด้านการเมือง (political environment) หมายถึง เหตุการณ์หรือสภาวะทางการเมืองหรือนโยบายของรัฐบาลทางด้านสาธารณสุขที่กำหนดขึ้น ในแต่ละช่วงเวลาและมีผลต่อการบริหารจัดการจัดบริการสาธารณะด้านสาธารณสุขของเทศบาล โดยทั่วไปอาจกล่าวได้ว่าอำนาจสูงสุดในการควบคุมองค์การต่างๆ คือ อำนาจทางการเมือง ในประเทศที่ปกครองในระบบเผด็จการเบ็ดเสร็จอำนาจทางการเมืองเป็นอำนาจสูงสุดที่องค์การไม่สามารถต่อรองได้ ส่วนในระบบเศรษฐกิจเสรีนั้น แม้อำนาจทางการเมืองจะเป็นอำนาจสูงสุดแต่ต่อรองได้ถ้าองค์การเหล่านั้นมีพลังหรือได้รับการสนับสนุนจากประชาชนเพียงพอ ในสังคมพหุ กลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ มักมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของรัฐบาลเป็นอย่างมาก ทั้งนี้เพราะการดำรงอยู่ของรัฐบาลมักเกี่ยวข้องกับการสนับสนุนของกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ เสมอ การที่อำนาจทางการเมืองมีอิทธิพลต่อองค์การมากและอยู่เหนือการควบคุมขององค์การ ทำให้อำนาจทางการเมืองส่งผลกระทบต่อทั้งทางบวกและทางลบต่อองค์การได้ตลอดเวลา กิจกรรมใดที่เกี่ยวข้องกับอำนาจทางการเมืองโดยตรง อาจมีความไม่แน่นอนสูง เพราะถ้ามีการเปลี่ยนแปลงอำนาจทางการเมืองก็อาจส่งผลกระทบต่อเปลี่ยนแปลงนโยบายซึ่งอาจจะเป็นคุณหรือโทษต่อองค์การได้ อำนาจทางการเมืองที่เกี่ยวข้องกับการดำรงอยู่ขององค์การนี้หมายความรวมถึงอำนาจในการกำหนดนโยบาย การเปลี่ยนแปลงนโยบาย การบัญญัติระเบียบ กฎหมาย การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างระบบภาษี และการกำหนดนโยบายทางการเงินการคลังต่างๆ ด้วย นอกจากนี้ยังครอบคลุมถึงบรรยากาศของการเมือง ลักษณะการใช้อำนาจทางการเมืองของรัฐ การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนด้วย